

MÜSLÜMANLARIN EN İYİ YAPTIĞI İŞ

Son dönemde ülkemizde yaşanan bir grup ile yöneticiler arasındaki olaylar, Müslümanlar arasında meydana gelen ne ilk ne de son mesele olacaktır. Tarihi sürece bakıldığında, daha Allah Rasûlü hayattayken Medine’de, şehrin iki ana kabilesi, akabe biatlerinde Peygambere itaat eden iki kabile zaman zaman birbirlerine girmişlerdi. Her iki kabileden bir veya birden fazla kişinin karıştığı olaylarda, herkes kendi kabilesini yardıma çağırıyor, olay sıcak çatışmaya dönüşmeden Allah Rasûlü yetişiyor, onları yatıştırıyordu. Mesele incelendiğinde, her iki kabileden de olaya karışanların samimi Müslümanlar, ancak onların saflığından faydalanarak birbirlerine girmelerini sağlayan ise ya münafıklar ya da Yahudilerdi. Birçok kez meydana gelen bu olaylarda, Allah Rasûlü’nün onların dikkatini çektiği bir nokta vardı. O da, bağlı bulundukları kabileyi ön plana çıkarmaktan ziyade Müslüman gibi yaşamalarını istemekteydi.

Allah Rasûlü vefat ettikten sonra, özellikle Hz. Osman ve Hz. Ali döneminde yaşanan olaylarda Müslümanların benliklerini, menfaat damarlarını ve bağlı bulundukları grupların amaçlarını öncelemeleri nedeniyle birden fazla olay yaşanmıştır. Ortada Allah Rasûlü gibi yatıştırıcı, teskin edici ve doğruları gösterici bir Peygamber olmayınca, Müslümanlar enerjilerini birbirleri üzerinde boşa harcamışlardır. Sıffin ve Cemel olayları bunun en önemli örnekleridir.

Bugün dünyada özellikle dikkat edelim, problemleri yerler Müslüman coğrafyalarıdır. Afganistan, Pakistan, Irak, Yemen, Suriye, Çeçenistan, Libya, Sudan, Cezayir, Mısır vs. mezkûr yerlerdeki Müslümanlar, bir zamanlar işgal altında bulunan ülkelerini işgalcilere karşı zor şartlar altında birbirleriyle dayanışma halinde savunmuşlardır. Ne zamanki düşman ülkeden atılmış, kendi kendilerine kalmışlar, işte o zaman savaşı birbirlerini ezme, yok etme yönünde kullanmaya başlamışlardır. Neticede, dün olduğu gibi bugün de dünyada Müslümanlar kaybetmeye devam etmektedir.

İslâm ülkelerinde yaşanan benzer durum, son zamanlarda da ülkemizde cereyan etmektedir. 90’lı yıllardan itibaren, özellikle Müslümanlar üzerinde aşama aşama geliştirilen baskı süreçlerinin zamanla ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bu dönemde, kazanımların geriye gitmesi gibi bir durum oluşturulmaya çalışılmaktadır. Hiç olmazsa bile en azından ortamı o yönlü ayarlama çabaları görülmektedir.

Tarihi süreçte bunun en çarpıcı örneklerini çok fazla sunmaktadır ki, Müslümanlar, eğer amaçlarla araçları birbirine karıştırırlarsa, istenmeyen durumlarla muhatap olma ihtimali artmaktadır. Dini gruplar, tarikatler, cemaatler, eğer İslâmı anlatma yerine, başka idealler belirlemeye, onları gerçekleştirmek için asıl amacının vaz ettiği yolu göz ardı etmeye başlamışsa, hoş olmayan durumlar içinde kendilerini bulabilmektedirler. Dini bir yapılanmalar, eğer dini anlatma ameliyesinin dışında faaliyetlere girerlerse, o zaman ideallerin önüne menfaatler geçmeye başlayacaktır.

Bugün dini gruplarımızın birçoğu, dini anlatma faaliyetlerinin yanında, ticaret, sanat, finans, eğitim vs. gibi birçok alanda yer almaya çalışmaktadırlar. Her şeyden önce, yapılan işler meşru dairede yapılmadığını ifade etmiyoruz. Ancak, eğer biz dini anlatma eyleminin yanında dünyevi menfaatler elde etmek için faaliyetler içine girersek, işte o zaman, kendi menfaatlerimizi piyasa şartları içinde gerçekleştirmek için çaba sarf edecek, ona zaman ayıracak, belli bir müddet sonra kendimizde bu yönde bir güç görmeye başlayacağız. Bu, işte işin en sıkıntılı yeridir ki, bizler kendimizde güç ve kuvvet bulduktan sonra diğer gruplardan olan kardeşlerimize karşı üstünlük göstergesi içine girebiliriz.

İnsan nefis taşımaktadır. Nefis, her daim önde olmayı arzulamaktadır. Grupları yönetenlerin, içinde çalışanların da insan olduğunu düşünürsek, enaniyet tuzağına düşebileceklerini göz ardı etmemek gerekmektedir. Müslüman kardeşini hakir görmek, ona üstünlük taslamak, eğer nefsimize yenik düşersek ona tuzak kurmak için elimizden geleni yapmanın temelinde, bizim İslam'ın ana çizgisinden uzaklaşmamızdan başka bir sebep yatmamaktadır.

Müslümanlar, ilk başta İslam'ı kendileri iyi anlamak durumundadırlar. Grubumuz, tarikatımız, cemaatimiz farklı olabilir. Ancak biz her şeyden önce Müslümanız. Eğer grupculuk daha değerli olsaydı, Allah Rasûlü birbirleriyle kavga eden Medineli Müslümanlara neden İslam'ı iyi anlamaya davet ederek müdahale etsin ki. Cemaatler arasında İslam'ı yaşama adına bir rekabet olabilir. Ancak, kimin hangi cemaate bağlı olduğundan ziyade, ayeti kerimenin de ifadesiyle Allah'a karşı sorumluluğunu en iyi yapanın üstünlüğüne inanmak zorundayız. Sadece ben iyiyim diğerleri kötüdür anlayışıyla hareket edenlerin, gerçekte İslâm'ı yaşantıyı göz ardı edenler olduğunu görmek gerekmektedir. İslâm, ötekileştirmeye karşı mücadele etmiştir. Ötekileştiren, inanmayan bile olsa durum aynıdır. Hepimiz Âdem'den değil miyiz? Bizler, hak kavramını, bizlere zulmedenlere karşı bile yerinde ve kararınca kullanmak zorundayız. Zulme uğrasak bile zulmetmeyen bir anlayışın mensuplarıyız.

Müslümanlar, idealleri uğrunda menfaatlerini kurban eden kişilerdir. Eğer ideallerimizi menfaatlerimize kurban ediyorsak, o zaman ideal dediklerimizi bir perde gibi kullanarak ben merkezli, nefisini önceleyen konuma gelmişiz demektir. Bu noktada, Uhut savaşı en güzel örnektir. Birkaç parça mal elde etmek isteyen, kendilerine orduya arkadan gelecek düşmanları önleme görevi verilen 50 kadar okçu birliği, artık düşmanı yendik diyerek, birkaç parça mal elde edelim diye yerlerini terk etmişlerdi. Ancak onları gözetleyen düşmanlar harekete geçmişler, İslâm ordusu ilk yenilgisini almıştı. Bu olay, menfaat elde etmek için asıl amaç olan görev yerlerini korumayı bırakmanın cezası değil miydi? Huneyn savaşı, ben düşüncesinin ne kadar zararlı olduğunun bir yansıması değil midir? Çünkü Huneyn'de Müslümanlar, biz çoğuz, güçlüyüz, düşmanları yeneriz diyorlardı, ancak onların başarıyı kendi benliklerinde arama düşüncesi kısa süreli de olsa bir bozgunu getirmişti.

Müslümanlar, ben merkezli yaşayan insanlar değildir. Ben'in yerine biz oluşturulmadığı sürece birbirimizle uğraşmaya daha çok devam edecek gibi görünmekteyiz. Ben merkezli bir hareket, dinden ziyade, nefsini dinleyecektir. Nefsinin sesini dinleyen bir Müslüman, İslâm'ı yaşama ve yaşatma idealinden ziyade; menfaatlerini, kendi grubunu, anlayışını, ideolojisini ve arkadaşlarını, hak-hukuk ve liyakat gözetmeksizin önceleyecektir. Bu durumdaki bir Müslümanın gözü diğer kardeşlerini görmeyecek, kalbi hissetmeyecek ve kulakları duymayacaktır. Söz konusu Müslümanların en iyi yaptığı iş, diğer Müslümanlarla uğraşmak olacaktır. Bugün de böyle olmuyor mu?